

gælder for Thyendet. Saa længe det er i Tjenesteforhold, kan det ikke stemme, men den Dag, Thyendet forlader Tjenesten, er det Vælger, og den Dag, Thyendet stifter en selvstændig Husstand, er det ogsaa Vælger. Der er ikke Grund til at fortsætte Følgerne ud i Fremtiden. Denne Analogi fra Fallentforhold er ikke noget nyt; den blev allerede paa den grundlovgivende Rigsdag fremhævet stærkt af S. A. Hansen, men det forekommer mig, at der ikke er Grund til at gøre Forskel paa Fallenten og paa den Mand, som har faaet Fattigunderstøttelse. Skønt jeg vil sige, der er en Forskel. For Fallentens og Thyendets Bedkommende har man en fast bestemt Grænse; man kan sige, at den og den Dag er den vedkommende ikke Fallent længere, ikke Thyende længere, hvorimod man ikke paa samme Maade kan sige det samme om et Fattiglem, idet man ikke kan sige om en Person, der har modtaget Fattigunderstøttelse, at han Dagen efter, at han har faaet den, ikke længere modtager Fattigunderstøttelse: det synes mig at være klart. Hvis Understøttelsen bestod i Husleje, der betalttes forud for $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Aar, maatte man sige, at han var under Fattigunderstøttelse, saa længe han nød godt af denne Husleje, og det samme maatte gælde om andre Midler, som bleve ydede til hans Underhold, saa længe han brugte disse Midler. Man maa her have en Frist. Hvorledes nu denne Frist skal sættes, kan være et tvivlsomt Spørgsmaal, og det maa jo altid noget blive en Skønssag. Paa den grundlovgivende Rigsdag var der Forslag fremme om $\frac{1}{2}$ Aar og om 1 Aar. Jeg tror, at naar man tager 1 Aars Frist fra Understøttelsens Modtagelse, er man fuldstændig paa den sikre Side. Naar der er gaaet Aar og Dag, siden man fik Fattigunderstøttelse, vil ingen paastaa, at man længere er under Fattigvæsenet. At gaa ud derover, finder jeg ingen Grund til. Hvis vi holdt os til dette Aar og sagde: Den Mand, der har faaet Fattigunderstøttelse i det sidste Aar, skal ikke være Vælger, men naar Understøttelsen ligger længere tilbage i Tiden, skal Kommunen estergive den, tror jeg, det var en praktisk og billig Regel, en Regel, som vil anbefale sig derved, at vi gennem den kommer i Overensstemmelse med vor sydlige Nabo, det store tydske Rige, som netop har denne Frist af „det sidste Aar for Valget“, ud over hvilket Fattigunderstøttelse ingen Betydning har for Valget. Det skal jeg dog bemærke med det samme, at en Frist, som paa den grundlovgivende Rigsdag blev foreslået af saa konservative Folk som Ørsted og David — det kan maasse betragtes

som en Illustration til Fremgangen i de fyrretyve Aar — bliver nu i denne Sag stillet af det ene enkelte Medlem for Njøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm). (Høring og Jensen: Jeg er ogsaa med.) Det glæder mig, altsaa af to saa radikale Medlemmer som de ærede Medlemmer fra Middelfart og Njøbenhavns 5te Valgkreds. Det var en Tanke, der ikke paa den grundlovgivende Rigsdag vakte en saadan Forstræffelse som i vore Dage. Og jeg tror heller ikke, at der er Spor af Grund til at være forstrækket over det. Jeg ser aldeles ikke Faren ved denne Regel, kunne de have den i Tyskland, kunne vi saamænd ogsaa have den i Danmark. Paa den anden Side vil jeg gøre Høje den Indrømmelse, at hvis man sætter Fristen til et Aar, er der i Virkeligheden ingen Grund til at give Kommunen Ret til at estergive Fattigunderstøttelse i Løbet af dette Aar. Det er da ikke af den Grund, at det overhovedet maa anses for at være Spilsegteri, at Kommunen giver Understøttelse den ene Dag og den næste Dag erklærer, at det ikke er Understøttelse. Jeg har slet ingen Betænkelighed ved at nægte Kommuner en saadan Ret, og ved at sige, at Kommunen skal estergive det, naar der er gaaet et Aar, men inden dette Aar er gaaet, kan Kommunen ikke estergive det. Min Stilling er den, at jeg vilde ønske, at man kunde forene de to Yderpunkter, saaledes at man tog Tidsfristen fra de to Medlemmer for Middelfart og Njøbenhavns 5te, og saa tog Begrænsningen som en Indrømmelse til Høje og blev enig derom. Jeg vil under denne Afstemning stemme for et Aars Grænse, men med det Forbehold, at hvis der kan naas Overenskomst, endogsaa Enstemmighed om denne Sag derved, at man tager den Begrænsning med, som foreslaas fra Højres Side, vil jeg ved 3dje Behandling være villig til at modtage en saadan Grænse. Derimod forekommer det mig aldeles klart, at naar man gaar ud over denne Frist, naar man gaar, jeg vil ikke sige til fem Aar, men blot noget ud over denne Frist, og man indenfor en saadan længere Frist vilde afstære Kommunerne den Ret, de nu have til Estergivelse, vilde det i Virkeligheden være en Tilbagegang og ingen Vinding fra det Synspunkt, jeg ser Sagen, og det synes jeg ikke, der kan være nogen som helst Tale om.

Der var flere Bemærkninger, jeg kunde have lyst til at gøre, men jeg skal vise den Resignation at standse her. Jeg kan saa godt forstaa, at Tinget er længelsfuldt efter at komme til de Vækkerbidstener, som ere forbeholdte os i et følgende Afnit, jeg skal derfor ikke opholde Tinget, men kun slutte mig